

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka stanowi klauzulę wyłączności w tym znaczeniu, że wyklucza możliwość zezwolenia statkom wspólnotowym na dokonywanie połowów w marokańskich strefach rybołówstwa na podstawie licencji wydanych wyłącznie przez właściwe władze marokańskie marokańskim właścicielom kwot połowowych?
- 2) Czy art. 6 ust. 1 porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka stanowi klauzulę wyłączności w tym znaczeniu, że wyklucza możliwość wycarterowania statków wspólnotowych spółkom marokańskim w ramach czarteru gołego statku (bareboat charter) (na standardowym formularzu „Barecon 2001” BIMCO Standard Bareboat Charter) do połowów w marokańskich strefach rybołówstwa prowadzonych na podstawie licencji wydanej wyłącznie przez właściwe władze marokańskie marokańskim właścicielom kwot połowowych?
- 3) Czy na pytanie drugie należy udzielić innej odpowiedzi, jeżeli oddający w czarter udostępnia spółce marokańskiej fachowe kompetencje w postaci zarządzania statkiem i załogi statku oraz udziela jej pomocy technicznej?
- 4) Czy porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka oznacza, że Królestwo Maroka jest uprawnione do rozwoju i prowadzenia własnych połowów pelagicznych na skalę przemysłową obok porozumienia poniżej 29. północnego równoleżnika? Jeżeli tak jest, czy porozumienie uprawnia Królestwo Maroka do czarterowania wspólnotowych statków rybackich lub przyznawania im bezpośrednio licencji do celów swojej własnej działalności połowowej bez konieczności posiadania zezwolenia ze strony Wspólnoty Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö (Szwecja) w dniu 6 listopada 2013 r. — Bricmate AB przeciwko Tullverket

(Sprawa C-569/13)

(2014/C 15/14)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bricmate AB

Strona pozwana: Tullverket

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ jest nieważne z powodu jednego z następujących względów:

- 1) przeprowadzone przez instytucje Unii Europejskiej dochodzenie jest obciążone błędami dotyczącymi ustaleń faktycznych,
- 2) przeprowadzone przez instytucje Unii Europejskiej dochodzenie jest obciążone oczywistymi błędami w ocenie,
- 3) Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови dochowania należytej staranności i nie uwzględniła art. 3 ust. 2 oraz art. 3 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾,
- 4) Komisja uchybiła obowiązкови ciężącemu na niej na podstawie art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 i nie uwzględniła przysługującego przedsiębiorstwu prawa do obrony,
- 5) Komisja, naruszając art. 17 rozporządzenia nr 1225/2009, nie uwzględniła dostarczonej przez przedsiębiorstwo informacji lub
- 6) Komisja uchybiła obowiązкови uzasadnienia nałożonemu na nią w art. 296 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 238, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 343, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 12 listopada 2013 r. — Thomas Etzold i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-575/13)

(2014/C 15/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Thomas Etzold, Sandra Etzold, Toni Lennard Etzold

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu, czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?
- 3) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 września 2013 r. w sprawie T-434/11 Europäisch-Iranische Handelsbank AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2013 r. przez Europäisch-Iranische Handelsbank AG

(Sprawa C-585/13 P)

(2014/C 15/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europäisch-Iranische Handelsbank AG (przedstawiciele: S. Jeffrey, solicitor, S. Ashley, solicitor, A.

Irvine, solicitor, H. Hohmann, Rechtsanwalt, D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w wyszczególnionych punktach wskazanych w niniejszym odwołaniu;
- niezwłoczne stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków w zakresie, w jakim mają zastosowanie do EIH;
- obciążenie Rady poniesionymi przez EIH kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem w ramach postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd naruszył prawo i doszedł do wniosku niezgodnego z żądaniami, stwierdzając, że EIH przyznał, iż przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu Rady.
 - EIH zaprzeczył w sposób wystarczający w żądaniach przedstawionych na piśmie, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu, i z tego względu zaprzeczenie to było dopuszczalne.
- 2) Sąd naruszył prawo, ustalając, że spełnione zostały materialne kryteria wskazania:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH, a Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.
 - Transakcje wymienione w skardze EIH nie odpowiadały transakcjom, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania.

- Twierdzenie EIH, że pewne transakcje zostały wyłączone z zakresu reżimu sankcji Unii (mianowicie wpłaty na zamrożone rachunki), było w wystarczający sposób udokumentowane i tym samym dopuszczalne.